

**PROKLETY
MATURITAK**

**STEPHENIE MEYER
MEG CABOT**

**KIM HARRISON, MICHELLE JAFFE
LAUREN MYRACLE**

STEPHENIE MEYER

MEG CABOT

KIM HARRISON

MICHELE JAFFE

LAUREN MYRACLE

**PROKLETY
MATURITAK**

2011

DOMINO
D

„The Exterminator’s Daughter“ copyright © 2007 by Meg Cabot LLC
„The Corsage“ © copyright 2007 by Lauren Myracle
„Madison Avery and the Dim Reaper“ copyright © 2007 by Kim
Harrison
„Kiss and Tell“ copyright © 2007 by Michele Jaffe
„Hell on Earth“ copyright © 2007 by Stephenie Meyer

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Published by arrangement with HarperCollins Children’s Books, a division of HarperCollins Publishers.

Z anglického originálu PROM NIGHTS FROM HELL,
vydaného nakladatelstvím HarperTeen, New York 2007,

přeložila Hana Čapková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pernicová

Korektura: Lea Petrovská

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Marek Šebesta

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-681-2

MEG CABOT

LIKVIDÁTORČINA
DCERA

MARY

SRDCE MI TLUČE DO RYTMU MUZIKY. Cítím, jak mi v hrudníku vibrují basy – *buch buch buch*. Na parketu se svíjí dav lidí a není tu nic moc vidět, protože všude je mlha ze suchého ledu a na holém betonovém stropě blikají světla.

Ale já vím, že je tady. Cítím ho.

Proto jsem taky ráda, že se všichni kolem mě zmítají. Můžu se mezi nimi schovat před jeho očima – a před jeho smysly. Jinak by mě už vyčenichal. Takoví jako on dokážou strach vycítit na sto honů.

I když ne že bych se bála. To vůbec.

Vlastně možná trošku.

Ale mám u sebe kuši a půl metru dlouhý šíp (míval zlatý hrot, ale vyměnila jsem ho za ručně vyřezávaný jasanový). Obojí je připravené ve správné poloze. Stačí jediný pohyb prstem a šíp vyletí k cíli.

Ani nezjistí, čím to dostal.

A ona snad taky ne.

Potřebuju se přesně trefit, což v tomhle davu nebude snadné. A zabít. Asi budu moct vystřelit jenom jednou a buďto ho dostanu..., anebo on dostane mě.

„Vždycky miř na hrudník,“ říkávala máma. „Je největší z celého těla, takže se nejspíš trefíš. Nemiř na stehno ani na ruku, z toho je leda zranění. Když vystřelíš na hrudník, spíš zabiješ... Jenom zraňovat stejně nemá smysl. Je potřeba je sejmout.“

Kvůli tomu tu dneska večer jsem. Přišla jsem ho sejmout.

Je mi jasné, že Lila mě bude nenávidět, až zjistí, co se doopravdy stalo... A že je to moje práce.

Ale co čeká? Snad si nemyslí, že budu jenom sedět a koukat, jak si ničí život?

„Seznámila jsem se s jedním klukem,“ vyhrkla dneska na obědě, když jsme stály ve frontě u salátového baru. „Ty jo, Mary, ten je tak krásnej! Jmenuje se Sebastian. Má nejmodřejší oči, jaký jsi kdy viděla.“

Plno lidí neví, že i když Lila vypadá – řekněme si to na rovinu – jako coura, je to fakt věrná kamarádka. Na rozdíl od ostatních holek ze školy svatého Eligia se nade mě nepovyšuje kvůli tomu, že můj táta není výkonný ředitel ani plastický chirurg.

Je ovšem pravda, že musím vypustit asi tak tři čtvrtiny toho, co říká, protože mě to většinou nezajímá – jako třeba, za kolik v sezónním výprodeji u Sakse pořídila maxikabelku od Prady, nebo co si nechá vytetovat na bedra, až zase poletí do Cancúnu.

Tohle mě ale zaujalo.

„A co Ted, Lilo?“ zeptala jsem se.

O Tedovi totiž Lila mluví poslední rok pořád – od chvíle, kdy sebral odvalu a pozval ji na rande. Takže kromě výprodejů značky Prada a tetování na bedrech vlastně mluví ještě o něm.

„Ten už je passé,“ odpověděla Lila a vzala do ruky kleště na salát. „Sebastian mě dneska večer pozval do klubu – do Swigu. Prej nás dostane dovnitř. Je na seznamu VIP hostů.“

Naježily se mi vlasy na krku. Ne proto, že tenhle pan Kdovíkdo se vytahuje, že je na seznamu VIP hostů v nejnovějším a nejluxusnějším klubu na centrálním Manhattanu. Aby bylo jasno – Lila je krásná. Je jasná favoritka na pozvání od neznámého kluka, který je náhodou na VIP seznamu nejžádanějšího klubu ve městě.

Dostalo mě spíš to s Tedem. Lila ho totiž úplně zbožňuje. Jsou stoprocentně nejdokonalejší pár, jaký na střední škole může existovat. Ona je nádherná, on super sportovec... Prostě pár snů.

Proto mi to nějak nesesedělo.

„Jak můžeš říct, že je mezi tebou a Tedem konec, Lilo?“ zeptala jsem se. „Chodíte přece spolu celou věčnost.“ Minimálně od té doby, co jsem v září nastoupila do školy svatého Eligia. Lila se se mnou začala bavit jako první (a až dodneška vlastně jediná) holka z ročníku. „A tenhle víkend je maturiták.“

„Já vím,“ řekla Lila a šťastně si povzdechla. „Jdu se Sebastianem.“

„Se Seb...“

V tu chvíli mi to došlo. *Totálně* mi to došlo.

„Lilo, koukni se na mě,“ řekla jsem.

Koukala na mě shora, protože jsem dost malá. Ale pálí mi to, jak vždycky říkala máma – a tohle mi došlo okamžitě. Mělo mě to trknout hned – ten trochu nepřítomný výraz obličeje, zasněný pohled... a měkké rty. Vždyť to za všechny ty roky znám.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Dostal moji nejlepší kamarádku. Moji *jedinou* kamarádku.

Co jsem teda měla dělat? Sedět a koukat, jak si ji úplně obtáčí kolem prstu?

Tentokrát ani náhodou.

Člověk by si myslel, že když se na parketu nejžádanějšího nového klubu na Manhattanu objeví holka s kuší, vyvolá to sem tam nějakou poznámku. Jenže Manhattan je prostě Manhattan. Navíc se všichni fakt dobře baví a ignorují mě. Dokonce...

Proboha! Je to on. Nemůžu uvěřit, že ho konečně vidím na vlastní oči...

Vlastně jeho syna.

Je hezčí, než jsem si představovala. Má zlaté vlasy a modré oči, dokonalé rty jako filmová hvězda a neskutečně široká ramena. Taky je ve srovnání se mnou hodně vysoký – ale to je většina kluků.

Jestli je jenom trochu jako jeho otec, tak všechno chápu. Konečně to chápu.

Teda asi. Pořád mi není...

Ježkovy oči! Vycítil, že na něho civím. Otáčí se směrem ke mně...

Teď, nebo nikdy! Zvedám kuši.

Sbohem, Sebastiane Drakeu. Navždycky sbohem.

Jenže zrovna když mám v zorném poli svítivě bílý trojúhelník jeho košile, stane se něco neuvěřitelného – přesně v místě, kam jsem mířila, se mu objeví jasně červený flek.

Akorát že já jsem nevystřelila.

A takoví jako on nekrvácejí.

„Co se stalo, Sebastiane?“ ptá se Lila, která se k němu do-vrtěla.

„Sakra! Někdo...“ zvedá ohromené, nebesky modré oči od rudého stříkance na své košili k Lilinu obličej, „... po mně *vy-střelil*.“

Je to tak. Někdo po něm opravdu vystřelil.

Ale já to nebyla.

Všechno je to nějaké divné. *Teče mu krev.*

Jenže to není možné.

Nevím, co jiného si počít, a tak se schovám za nedaleký sloup a kuši si přitisknu na prsa. Potřebuju si srovnat myšlenky a vyřešit, co podniknu dál. Protože tohle všechno přece nemůže být pravda. Nemohla jsem se splést. Všechno jsem si o něm zjistila. Zapadá to dohromady... To, že je na Manhattanu..., že se pověsil zrovna na moji nejlepší kamarádku... Jak na něho Lila omámeně kouká... Prostě všechno.

Až na to, co se zrovna stalo.

A já tu jenom stojím a civím. Měla jsem ho dokonale na mušce, a podělala jsem to.

Anebo ne? Jestli krvácí, znamená to, že je člověk, ne?

Jenže pokud je člověk a někdo ho zrovna střelil do prsou, *jak to, že ještě stojí?*

Ježkovy oči.

Nejhorší ze všeho je, že... mě viděl. Skoro stoprocentně jsem cítila, jak po mně přešel tím svým studeným pohledem. Co teď udělá? Půjde po mně? Jestli jo, můžu si za to jenom sama. Máma mi říkala, že tohle nemám nikdy zkoušet. Vždycky povídala, že lovec nikdy nevyrazí na lov sám. Proč jsem ji neposlouchala? Co jsem si myslela?

To je právě ten problém. Vůbec jsem nemyslela. Nechala jsem se přemocit city. Nemohla jsem dovolit, aby Lila dopadla stejně jako máma.

A teď za to zaplatím.

Zrovna jako máma.

To jsou muka! Choulím se do klubíčka a snažím se nemyslet na to, jak táta zareaguje, až u něho ve čtyři ráno zazvoní policajti a řeknou mu, že s nimi má jít do márnice a identifikovat tělo svojí jediné dcery. Určitě budu mít rozdrásaný krk a polámané všechny kosti v těle. Kdoví, jaké další příšernosti se mnou ten hnusák ještě provede? A to všechno jenom proto, že jsem dneska večer nezůstala doma a nepsala esej na dějepis, který nám zadala paní Gregoryová (na téma *Protialkoholní hnutí před občanskou válkou*, dva tisíce slov s dvojitým řádkováním, odevzdat v pondělí).

Muzika se změnila. Slyším, jak Lila ječí: „Kam jdeš?“

Ježkovy oči. Ten kluk se ke mně blíží!

A chce, abych si to dobře uvědomila. Hraje si se mnou... úplně stejně, jako si jeho otec hrál s mámou, než ji... než jí udělal to, co jí udělal.

Pak zaslechnu divný zvuk – jakoby zasvištění – a potom další sakrování.

Co se to děje?

„Sebastiane,“ povídá Lila vykuleně. „Někdo po tobě střílí kečup.“

Cože? Co to říkala? *Kečup?*

A pak, když se opatrně otočím a pokusím se vykouknout zpoza sloupu, abych viděla, o čem to Lila mluví, ho uvidím.

Ne Sebastiana. Toho, kdo na něho střílel.

A nemůžu uvěřit svým očím.

Co ten tady dělá?

ADAM

ZA VŠECHNO MŮŽE TED. To on říkal, že je budeme špehovat, když randí. Já se ho ptal: „Proč jako?“

„Protože z toho blbečka kouká pěkněj průšvih, vole,“ odpověděl Ted.

Jenže jak to Ted může vědět? Drake se prostě večer předtím zničehonic zjevil před domem na Park Avenue, kde bydlí Lila. Ted ho v životě neviděl. Jak o něm může vůbec něco tušit?

Ale když jsem mu to řekl, zeptal se: „Ty vole, *viděl jsi ho?*“

Musím přiznat, že Tedýs má pravdu. Ten týpek totiž vypadá jako z módního časopisu. Klukovi s tak – no, tak *dokonalou* fasádou – se nedá věřit.

Stejně se nehodlám ztrapňovat špehováním ostatních kluků. Je to pitomé. I když Ted tvrdí, že jde jen o to, aby se Lila nena-močila do nějakého průšvihů. Víím, že Lila je Tedova holka – vlastně bývalá holka. Kvůli Drakeovi.

Navíc není zrovna moc chytrá.

Ale abych ji špehoval, když randí s týpkem, kterého sbalila? To mi přišlo jako ještě větší ztráta času než – no, než ten esej o dvou tisících slov s dvojitým řádkováním, co nám paní Gregoryová zadala na pondělní hodinu dějepisu.

Načež Teda muselo napadnout, že bych s sebou mohl vzít svoji devítimilimetrovou berettu.

Je to sice jenom vodní pistole, ale pistole na hraní, které vy-padají takhle skutečně, jsou na Manhattanu zakázané.

Takže jsem ještě neměl šanci tu svoji pořádně vyzkoušet a Ted to ví.

A nejspíš proto pořád mlel o tom, jaká to bude sranda, když toho frajírka zmácháme. Protože věděl, že nedokážu odolat.

Ten kečup jsem vymyslel já.

Já vím – je to fakt dětinské.

Jenže co jiného mám v pátek večer dělat? Tohle je lepší než esej na dějepis.

Každopádně jsem Tedýsovi řekl, že jeho plán беру, ale střílet budu já. S čímž souhlasil.

„Člověče, já jen potřebuju přijít na jednu věc,“ řekl a zavrtěl hlavou.

„Na jakou?“

„V čem je ten podělanej Sebastian lepší než já,“ odpověděl.

To se ví, že jsem mu to nemohl říct. Každému, kdo se na Drakea podívá, totiž musí být hned jasné, v čem je lepší než Ted. Ted vypadá docela slušně a tak, ale do modela má fakt daleko.

I tak jsem nic neřekl, protože Tedýs se kvůli té holce fakt trápil. A já to celkem chápal. Lila je prostě superpěkná. Má veliké hnědé oči a pořádné... no, jiné části těla.

Ale radši nebudu zacházet do detailů. To kvůli mojí sestře Veronice, která tvrdí, že nesmím na ženské koukat jenom jako na sexuální objekty. Mám se na ně začít dívat jako na budoucí partnerky v nevyhnutelném boji o přežití v postapokalyptické Americe. (O tomhle tématu Veronika píše maturitní práci. Podle ní někdy v příštích deseti letech dojde k apokalypse, protože ve Státech vládne náboženský fanatismus a všichni se chováme neekologicky. Stejně to prý vypadalo před pádem Říma a před zhroutilím dalších dávno zaniklých civilizací.)

Ted a já jsme se do Swigu dostali díky jeho strejdovi Vinniemu. Dodává tam alkohol, takže jsme se protáhli dovnitř a nemuseli jsme projít detektorem kovů jako všichni ostatní. A pak jsem na Sebastiana Drakea vystřelil kečup ze své vodní beretty. Já vím, že jsem měl sedět doma a psát ten esej pro paní Gregoryovou, ale člověk se potřebuje taky trochu bavit, ne?

A vidět, jak se tomu týpkovi dělají na prsou červené fleky, *byla* zábava. Tedýs se vlastně poprvé zasmál od chvíle, co mu Lila během oběda poslala esemesku, že na maturiták si má jít sám, protože ona jde s Drakem.

Všechno šlo skvěle... dokud jsem nezjistil, že Drake civí na sloup na jedné straně parketu. Nějak jsem to nechápal. Člověk by si řekl, že bude koukat na nás v boxu pro VIP (díky, strejdo Vinnie), jelikož odtud na něho přiletěl kečup.

Tehdy jsem si všiml, že se za ním někdo schovává. Myslím za tím sloupem.

Nebyl to jen tak někdo, ale Mary. Ta nová holka, co se mnou chodí na dějepis a baví se akorát s Lilou.

V ruce měla kuši.

Kuši.

Jak se s ní dostala přes detektor kovů? Tedova strejdu Vinniego stoprocentně nezná.

Ale to není důležité. Důležité je jenom to, že Drake zírá na sloup, za kterým se krčí Mary. Jako kdyby skrz něj viděl. Na tom, jak se dívá, mi něco... Prostě vím akorát to, že nechci, aby koukal zrovna tam.

„Debil,“ zabručím. Patří to hlavně Drakeovi, ale trochu taky mně. Pak namířím a ještě jednou vystřelím.

„Tyjo, trefa!“ zařve Ted šťastně. „Viděl jsi to? Přímo do prdele!“ Na *tohle* už Drake zareaguje. Otočí se... a mně najednou dojde, jak vypadá palčivý pohled, o kterém jsem četl třeba v knížkách Stephena Kinga. V životě by mě nenapadlo, že někdy uvidím takové oči.

Ale Drake je přesně takové má. Tyhle oči fakt pálí.

Jen do toho, řeknu si v duchu a vyšlu tu myšlenku k němu. To je ono. Jen pojď sem, Drakeu. Chceš se rvát? Mám mnohem víc než kečup, vole.

Není to až tak úplně pravda. Ale nakonec je to jedno, protože Drake k nám stejně nejde.

Místo toho zmizí.

Nemyslím, že se otočí a odejde z klubu.

Myslím to tak, že v jednu chvíli tam stojí a pak je... prostě pryč. Na chvíli to vypadá, že mlha ze suchého ledu zhoustla – a když zase zřídne, Lila tancuje sama.

„Na,“ řeknu Tedovi a strčím mu do ruky pistoli.

„Co kruci...“ Ted se zběžně podívá na parket. „Kde je?“

Jenže já už vyrážím.

„Popadni Lilu,“ křiknu na něho, „a počkejte na mě před klubem.“

Ted vypustí pár peprných nadávek, ale nikdo si toho ani nevšimne. Muzika dost řve a všichni jsou dobře rozjetí. Nikdo si nevšiml, že jsme po jednom týpkovi stříleli kečup z vodní pistole a že se ten frajer za pár sekund doslova vypařil. Takže těžko někdo zaregistruje, že si Ted párkrát zanádal.

Když dorazím ke sloupu, kouknu se na zem.

Sedí tam a lapá po dechu, jako by zrovna uběhla maraton. Na prsa si tiskne kuši jako malé dítě medvídko. Obličej má bílý jako křída.

„Ahoj,“ řeknu jí jemně. Nechci ji vyděsit.

Ale stejně se mi to povede. Když zaslechne můj hlas, málem vyletí z kůže. Úplně zbledne a vytřeští na mě vyděšené oči.

„Hej, klídek,“ povídám. „Je pryč. Už je to dobrý.“

„Je pryč?“ Kouká na mě očima zelenýma jako jarní tráva v Central Parku. Má je plné hrůzy. „Jak? Cože?“

„Prostě zmizel,“ řeknu a pokrčím rameny. „Viděl jsem, jak na tebe zíral. Tak jsem po něm střílel.“

„Cože jsi udělal?“

Děs jí z očí zmizel stejně rychle jako předtím Drake z klubu. Ale objevilo se v nich něco jiného – vztek. Mary zuří.

„Ježkovy oči, Adame,“ vyjekne. „Zbláznil ses? Máš vůbec tušení, co je to za kluka?“

„Jo,“ odpovím. Mary to fakt moc sluší, když zuří. Jak to, že jsem si jí ještě nevšiml? Asi proto, že jsem ji ještě neviděl, jak se čílí. V hodinách paní Gregoryové se celkem nad ničím zuřit nedá. „Je to Lilin nověj kluk. Totální loser. Viděla jsi jeho kalhoty?“

Mary akorát vrtí hlavou.

„Co tady děláš?“ zeptá se mě trochu ohromeně.

„Řekl bych, že to samý, co ty,“ odpovím a kouknu na kuši.

„Akorát že ty máš větší palební sílu. Kde jsi k tomu přišla? Je to na Manhattanu vůbec povolený?“

„Že se zrovna ty ptáš,“ opáčí Mary. Mluví o vodní pistoli.

Zvednu obě ruce na znamení, že se vzdávám. „Hele, byl to jenom kečup. Ale nedá se říct, že by ten tvůj šíp měl na konci přísavku. Mohla bys s ním někomu pořádně ublížit...“

„Přesně to chci,“ odpovídá Mary.

Úplně z ní číší zášť. Já i Veronika jsme od mámy vytrénované, abychom místo vztekání popisovaly svoje pocity. A mně to najednou dojde. Prostě to *vím*.

Drake je Maryin bývalý.

Musím přiznat, že když si to uvědomím, mám divný pocit. Mary je mi sympatická. Je úplně jasné, že je chytrá – vždycky, když ji paní Gregoryová vyvolá, je znát, že se připravila. Navíc to, že se baví s Lilou, která je dost zabeďněná, dokazuje, že není nafoukaná. Většina holek ze svatého Eligia se s Lilou vůbec nebaví... od té doby, co po škole kolovala fotka z mobilu, na které bylo, co přesně s Tedem dělala v koupelně na jedné party pro zvané, co se konala v centru.

I když podle mě na tom, co tam dělali, není vůbec nic špatného.

Ale i tak. Jsem trochu zklamaný. Člověk by řekl, že holka jako Mary má lepší vkus, než aby chodila s někým, jako je Sebastian Drake.

Což nejspíš dokazuje, že Veronika má pravdu, když pořád tvrdí, že o holkách vůbec nic nevím.

MARY

NEMŮŽU TOMU UVĚŘIT. Totiž tomu, že stojím v uličce vedle Swigu a povídám si s Adamem Blumem, který za mnou sedí v hodině dějepisu. Navíc když jeho nejlepší kamarád je Teddy Hancock.

Lilin bývalý.

Kterého Lila vytrvale ignoruje.

Vyndala jsem šíp s jasanovým hrotem z kuše a zastrčila ho do pouzdra. Víím, že dneska večer s ním už nikoho nezlikviduju.

I když bych asi měla být ráda, že mě Drake dneska nevyřídil. Nebýt Adama, tak bych tu teď nestála a nepokoušela se mu objasnit něco, co se... po pravdě řečeno vysvětlit nedá.

„Fakt, Mary, povídej.“ Adam na mě kouká smutnými hnědými očima. Je divné, že jsem si nikdy nevšimla, jak je pěkný. Pravda, jako Sebastian Drake není. Má stejně tmavé vlasy jako já a duhovky má tmavé jako sirup, ne modré jako moře.

Ale jeho široká ramena a tělo plavce vůbec nevypadají špatně. Dva roky po sobě reprezentoval naši školu v krajském finále v motýlku. Měří přes sto osmdesát centimetrů. (Je tak vysoký, že když se mu chci podívat do obličeje, musím úplně zaklonit hlavu, jelikož měřím trapných sto padesát dva.) Má nadprůměrně dobré známky a je oblíbený. Všechny prvačky omdlévají, když kolem nich projde po chodbě (ne že by si toho nějak moc všiml).

Soustředěně na mě kouká.

„O co jde?“ chce vědět a prohlíží si mě s podezíravě povytaženým hustým tmavým obočím. „Chápu, že Drakea nesnáší Ted. Přebral mu holku. Ale co proti němu máš ty?“

„To je osobní věc,“ řeknu. Proboha, tohle je tak neprofesionální! Až na to máma přijde, zabije mě.

Jestli na to vůbec někdy přijde.

Na druhou stranu... Adam mi možná zrovna zachránil život. I když o tom neví. Drake by mě přímo přede všemi ostatními na místě vykuchal a ani by nemrkl.

Pokud by se nerozhodl, že si se mnou nejdřív trochu pohraje. Jelikož vím, co je zač jeho otec, nejspíš by se to od něj dalo čekat.

Hrozně moc Adamovi dlužím.

Ale nedám mu to najevo.

„Jak ses dostala dovnitř?“ chce vědět.

„Nesnaž se mi namluvit, že ses s tou věcí dostala skrz detektor kovů.“

„Jasně, že ne,“ povídám. Kluci jsou někdy fakt hrozně natvrdlí. „Vlezla jsem tam střešním oknem.“

„Ze střechy?“

„Jinde střešní okna nebejvají,“ zdůrazním.

„Jseš hrozně nedospělej,“ říká Lila Tedovi. Je trochu udýchaná a mluví jemně, i když na tom, co říká, nic jemného není. Nedokáže si pomoci. Je pod vlivem Drakeova kouzla. „Čeho jsi jako chtěl dosáhnout?“

„Vždyť ho znáš necelej den, Lilo.“ Ted má ruce vražené hluboko do kapes. Vypadá, jako by se styděl..., ale přitom se staví na zadní. „Hele, do Swigu jsem tě mohl dostat taky, jestli jsi tam tak hrozně chtěla jít. Proč jsi mi neřekla? Víš přece o mém strejdovi Vinniem.“

„Nejde o to, do jakých klubů mě může Sebastian dostat, Tede,“ řekne Lila. „Jde o... prostě o něj. Je... dokonalej.“

Musím pořádně polknout, abych nezačala zvracet.

„Nikdo není dokonalej, Li,“ řekne Ted dřív, než se do toho stihnu vložit.

„Sebastian jo,“ rozplývá se Lila a tmavě hnědé oči jí září ve světle holé žárovky, která svítí nad nouzovým východem z klubu. „Je tak krásnej... a chytrej... a světaznej... a něžnej...“

To stačilo. Už ji nemůžu dál poslouchat.

„Lilo!“ vybuchnu. „*Zmlkni*. Ted má pravdu. Skoro toho kluka neznáš. Protože kdybys ho znala, tak bys nikdy nemohla říct, že je něžnej.“

„Ale on je,“ nedá se Lila. Záře v jejích očích se mění v teplé světlo. „Vždyť ani nevíš...“

Chvilku nato – ani nevím, jak se to vlastně stalo – ji už držím za ramena a třesu s ní. Je o patnáct centimetrů vyšší a váží o dobrých osmnáct kilo víc než já, ale to je jedno. V tu chvíli s ní jenom třesu, aby konečně začala trochu používat hlavu.

„Řekl ti to, co?“ řvu na ni ochraptěle. „Řekl ti, co je zač. Proboha, Lilo. Ty *blbko jedna*. Ty jseš *úplně pitomá!*“

„Hele.“ Adam se mě snaží chytit za ruce, abych přestala cloumat Lilinými holými rameny. „Hej, nech toho. Ted se všichni uklidníme...“

Jenže Lila se vykrotí z mého sevření a rychle se k nám otočí s vítězoslavným výrazem ve tváři.

„Ano!“ vykřikne a hlas jí přeskakuje vzrušením. Tohle už dobře znám. „Řekl mi to. A taky mě varoval před lidma, jako jseš ty, Mary. Před lidma, který nechápou – *nemůžou* chápat –, že je ze stejně starobylého a vznešeného rodu jako všichni králové...“

„No to snad ne!“ Svědí mě dlaň. Nejradši bych jí jednu vrazila. Neudělám to jenom proto, že se Adam napřáhne a chytí mě za ruku, skoro jako by mi četl myšlenky. „Tak ty jsi to věděla, Lilo? *A stejně jsi s ním šla na rande?*“

„Jasně, že jo,“ odpoví Lila a popotáhne. „Na rozdíl od tebe nejsem úzkoprsá, Mary. Nemám proti lidem, jako je on, předsudky...“

„Lidem, jako je on? *Lidem?*“ Kdyby mě Adam nedržel a nemumlal *Hele, klídek*, skočila bych po ní a pokusila bych se jí do té její bezduché blondaté hlavy vtlouct aspoň trochu zdravého rozumu. „A prozradil ti taky, jakým způsobem se *lidi jako on* udržují při životě? Co jedí – teda spíš *pijou* –, aby mohli žít?“

Lila se zatváří pohrdavě. „Jo,“ řekne. „Prozradil mi to. Myslí, že kvůli tomu děláš zbytečnej cirkus. Pije akorát krev, kterou si kupuje na transfuzní stanici. Nezabíjí...“

„Ježkovy oči, Lilo!“ Nemůžu uvěřit svým uším. Vlastně můžu, když vezmu v úvahu, že mluvím s Lilou. Ale nikdy by mě nenapadlo, že bude tak hrozně naivní a zblázní se zrovna do tohohle kluka. „To říkají všichni. Nakukávají to holkám celý stovky let. *Lidi nezabývám*. Akorát pěkně kecají!“

„Moment.“ Adamovo sevření dost povolilo. Teď, když mám šanci Lilu praštit, se mi do toho už nechce. Jsem na to moc znechucená. „O čem se to bavíte?“ chce vědět Adam. „Kdo pije krev? To jako mluvíte o – o *Drakeovi*?“

„Jo, o *Drakeovi*,“ odpovím stručně.

Adam na mě nevěřičně zírá a jeho kamarád Ted vedle něj pískne.

„Tyjo,“ řekne Ted. „Mně se na tom týpkovi furt něco nezdálo.“

„Nechte toho!“ vykřikne Lila. „Všichni tři! Kdybyste se slyšeli! Víte vůbec, že mluvíte jako nějaký fanatici? Sebastian sice je upír, ale to neznamená, že nemá právo na život!“

„Ehm,“ udělám. „Když si vezmem, že je to totální zvrhlík, kterej celý staletí žije z nevinnejch holek, jako jseš ty, tak žádný právo na život nemá.“

„Tak moment.“ Adam se pořád tváří nevěřičně. „Upír? Co blbneš? To přece není možný. Žádný upíři neexistují.“

„Hele!“ Lila se k němu rychle otočí a dupne si. „Jseš ještě horší než tyhle dva.“

„Lilo,“ řeknu a ignoruju Adama. „Nesmíš se s ním znova sejít.“

„Neudělal nic špatnýho,“ trvá na svém Lila. „Vždyť mě ani nekousnul – i když jsem mu řekla, ať to klidně udělá. Prej mě na to moc miluje.“

„Ježkovy oči,“ povídám znechuceně. „To jsou jenom další kecy, Lilo. Copak to nechápeš? Tohle říkají všichni. Nemiluje tě. A pokud jo, tak tě má rád asi tak, jako má klíště rádo psa, na kterýho se přísálo.“

„Ale *já* tě miluju,“ řekne Ted a při slově *já* mu přeskočí hlas. „A ty jsi mi dala kopačky kvůli *upírovi*?“

„Nechápete to.“ Lila pohodí dlouhými blondatými vlasy. „Není žádný klíště, Mary. Sebastian mě tak moc miluje, že mě